



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **P. N.**, bytem O., D. 482/50, proti žalovanému **Krajský úřad Olomouckého kraje – odbor dopravy a silničního hospodářství**, Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2013, č. j. KUOK 21676/2013, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce za včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 6. 12. 2012, č. j. SMOL/187591/2012/OARMV/PD/Tom, kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 9. 7. 2012 v 6:15 hodin v obci Drahanovice u objektu bývalého cukrovaru, ve směru jízdy od obce Olomouc, při jízdě motorovým vozidlem tovární značky Volkswagen, registrační značky X předjížděl jiné motorové vozidlo na železničním přejezdu, což je zakázáno a zároveň za jízdy nebyl připoután na sedadle bezpečnostním pásem a na

výzvu policisty ke kontrole nepředložil osvědčení o registraci a zelenou kartu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[2] V žalobě žalobce namítal, že byl porušen § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán I. stupně nezjistil skutečný stav věci a ani se o to nepokoušel, rozhodl pouze na základě výpovědí svědků, které žalobce považuje za zaujaté vůči osobě žalobce a jednající s úmyslem ho poškodit. Správní orgán prokazatelně dvakrát porušil § 38 odst. 1 správního řádu, protože žalobce na jeho žádost ani jednou nepředložil spis k nahlédnutí. Dne 26. 9. 2012 se žalobce dostavil po předchozí telefonické domluvě s Mgr. T. ze dne 24. 9. 2012 ke správnímu orgánu I. stupně za účelem oznámení adresy pro doručování písemností a nahlížení do spisu. Toho dne (26. 9. 2012) vedoucí oddělení Mgr. D. H. odmítl ukázat žalobci spis, protože Mgr. T. čerpá řádnou dovolenou a on nemá klíče od její kanceláře. Zároveň sepsal úřední záznam, do kterého zaprotokoloval pouze oznámení adresy pro doručování písemností a odmítl zaprotokolovat skutečnost, že žalobci neukáže spis či o tom vydat usnesení podle § 38 odst. 5 správního řádu. Dne 27. 12. 2012 žalobce opět navštívil správní orgán I. stupně a požadoval umožnění nahlížení do spisu, situace se opakovala s tím rozdílem, že zástupce vedoucího oddělení Z. M. sepsal úřední záznam o tom, že se žalobce dostavil, ale spis mu nebyl předložen, protože Mgr. T. čerpá řádnou dovolenou. Usnesení o nenahlédnutí do spisu měl učinit 27. 12. 2012 také Z. M.. Správní orgán porušil § 34 odst. 1 až 3, žalobci bylo odepřeno právo navrhopvat důkazy a vyjádřit v průběhu řízení své stanovisko. Správní orgán před vydáním rozhodnutí žalobci neoznámil, že ukončil dokazování a nepoučil ho o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to vše i přes telefonické domluvy a ujištění Mgr. T., že bude nařízeno nové ústní jednání. Správní orgán I. stupně porušil § 73 odst. 2 zákona o přestupcích – odepřel žalobci vyjádřit ke všem skutečnostem, jež jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, nemohl navrhopvat důkazy a podávat návrhy, jelikož Mgr. T. čerpala dovolenou. Správní orgán I. stupně porušil § 59 správního řádu, podle kterého v předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam a v jaké věci se má dostavit, ale především i písemně a doručuje se do vlastních rukou. Na den 1. 11. 2012 byl žalobce předvolán správním orgánem I. stupně k ústnímu jednání, které se mělo konat v 9 hodin na Magistrátu města Olomouce v místnosti č. 556. K tomuto ústnímu jednání se žalobce dostavil z důvodu akutních zdravotních problémů až asi v 10:45 hodin, kdy své zpoždění kvůli lékařskému ošetření a mohl doložit lékařem potvrzenou propustkou k lékaři. Když se žalobce dostavil na místo, kam bylo nařízeno ústní jednání, zjistil, že zde probíhají stavební práce a stěhování a nebylo mu umožněno dostat se ani ke kanceláři Mgr. T., kde se měl údajně dozvědět z nějakého papíru, který byl prý nalepených na dveřích její kanceláře o změně místa ústního jednání. Správní orgán I. stupně porušil § 19 odst. 6 správního řádu, neboť nemůže doložit, že žalobci byla změna místa konání ústního jednání doručena. Správní orgán rozhodl ve věci v nepřítomnosti žalobce a zneužil tak k jeho škodě § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K ústnímu jednání v budově AB centrum, 4. patro, kancelář 411, žalobce nebyl řádně předvolán.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou zcela totožné s námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 6. 12. 2012, se kterými se žalovaný ve svém,

žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu vypořádal a na svých závěrech tam vyslovených setrvává a plně se na ně odkazuje. Podle žalovaného spisový materiál prvostupňového správního orgánu i orgánu odvolacího dostatečně prokazují, že žaloba je nedůvodná.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 12. 3. 2013 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7, § 17 odst. 5 písm. g), § 6 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 12, § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., a to že žalobce z místa silniční kontroly ujel – s odkazem na úřední záznam.

[6] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 9. 7. 2012 žalobce předjel jiné osobní motorové vozidlo na železničním přejezdu v obci Drahanovice u objektu bývalého cukrovaru. Přejezd byl od stanoviště hlídky vzdálen přibližně 120 m, oba členové hlídky zřetelně viděli předjetí, což byl také důvod k zastavení vozidla. Před zastavením vozidla oba členové hlídky zřetelně viděli, že tento nebyl při řízení připoután bezpečnostním pásem. Po zastavení vozidla u hlídky byl řidič vyzván k předložení dokladů, řidič zůstal po výzvě sedět ve vozidle a otevřeným okénkem předal svůj občanský průkaz a další požadované doklady. Ve vozidle se nenacházela kromě řidiče žádná jiná osoba. Řidič odmítl předložit OTP a tzv. zelenou kartu s tím, že je policistům pouze ukáže, ale rukou jim je nepředal. Žalobce byl následně policisty seznámen s tím, že nepředložením požadovaných dokladů se dopouští přestupku, argumentem žalobce bylo, že předložení dokladu znamená pouze jejich ukázání a nikoliv předání do ruky příslušníka Policie ČR. Po vysvětlení policistů, že potřebují mít výše uvedené doklady v rukou, aby mohli údaje bezchybně zkontrolovat. Přes prsty řidiče a na vzdálenost asi 50 cm nebylo toto vůbec zřejmé, zda se vůbec jednalo o doklady od předmětného vozidla. Ke sdělení policistů, že nebyl připoután, žalobce uvedl, že připoután byl a k předjíždění na železničním přejezdu se nevyjádřil. V průběhu probíhající lustrace a než bylo možno fyzicky ověřit VIN karosérie předmětného vozidla, žalobce vozidlo nastartoval a rychle odjel z místa kontroly dál směrem do obce Drahanovice, čímž dokončení kontroly zmařil. Jelikož předložené doklady – občanský průkaz, zůstaly v rukou policistů, vydali se policisté za žalobcem, ale nepodařilo se jim předmětné vozidlo dostihnout či vypátrat. S uvedeným byl okamžitě seznámen OSÚO Olomouc, které se opakovaně pokoušelo pana N. telefonicky kontaktovat na mobilním čísle, ze kterého předtím volal na linku 158, ale s negativním výsledkem.

[7] Oznámení o zahájení řízení a předvolání žalobci bylo doručováno tzv. fikcí. Poté volal správnímu orgánu I. stupně žalobce a sdělil adresu pro doručování; na upozornění, že je třeba ji nahlásit do protokolu nebo zaslat v písemné podobě žalobce uvedl, že toto neučiní. Poté žalobce oznámil adresu pro doručování emailem

bez zaručeného elektronického podpisu. Na této doručovací adrese převzal žalobce oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na 1. 11. 2012 v 9 hodin. Dne 1. 11. 2012 byl sepsán protokol o ústním projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného a téhož dne v 9:15 a v 10:05 byli i vyslechnuti svědci – zakročující policisté. K protokolu byly přiloženy mapky s označením směru jízdy, stanoviště hlídky PČR, místa zastavení a místa předjetí.

[8] Dne 2. 11. 2012 kolem deváté hodiny telefonoval správnímu orgánu žalobce a omluvil se z jednání ze dne 1. 11. 2012, sdělil, že se nemohl na telefonní číslo uvedené v předvolání před konáním ústního jednání dovolat, jelikož bylo nefunkční z důvodu stěhování a uvedl, že důvodem nedostavení se byla návštěva lékaře, omluvu zašle poštou. Dne 6. 11. 2012 doručila žena za žalobce propustku k lékaři. Podle této propustky byl žalobce ošetřen lékařem Fakultní nemocnice Olomouc v 10:30 s návratem do zaměstnání v 11:30 hodin dne 1. 11. 2012. Dne 6. 12. 2012 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku. Žalobci bylo doručeno do vlastních rukou 20. 11. 2012. Podle úředního záznamu ze dne 27. 12. 2012 se ke správnímu orgánu dostavil žalobce za účelem nahlédnutí do spisu, což mu nebylo umožněno z důvodu řádné dovolené Mgr. T.. Podle úředního záznamu ze dne 3. 1. 2013 se téhož dne dostavil žalobce, aby nahlédl do spisu a nechal si vyhotovit fotokopii části spisu; podle tohoto záznamu fotokopii spisu č. I. 1 – 6 a 22 – 27 převzal dne 3. 1. 2013.

[9] Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu města Olomouce o přestupku ze dne 6. 12. 2012 potvrzeno. K odvolacím námitkám o nezjištění všech rozhodných skutečností svědčících ve prospěch i v neprospěch obviněného a ke zpochybnění věrohodnosti svědeckých výpovědí zakročujících policistů žalovaný sdělil, že je opačného názoru, když z postupu prvostupňového správního orgánu lze seznat, že tento provedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem prvoinstanční správního orgánu, který vzal za podklad svého rozhodnutí svědecké výpovědi zasahujících příslušníků Policie ČR, a to ve vzájemné souvislosti s jimi pořízenými podklady, to je oznámení přestupku úředním záznamem. Žalovaný odkázal na výpovědi svědků a citoval z nich. Důvodem zastavení vozidla žalobce kontrolující hlídkou policie byla skutečnost, že žalobce předjížděl na železničním přejezdu, kde je předjíždění zakázáno. K okolnostem přestupkového jednání a upřesnění polohy kontrolního stanoviště byla předložena svědku mapka obce se zaměřením na daný úsek a v této mapce oba svědkové shodně vyznačili směr jízdy vozidla žalobce, stanoviště hlídky, místo zastavení vozidla a železniční přejezd. K celkovému objektivnímu dokreslení posuzovaného úseku byl proveden náhled za pomoci vyhledávači na veřejně přístupných webových stránkách 3D mapy Google.

Z tohoto bylo patrné místo křížení komunikace a železničního přejezdu označeného dopravní značkou číslo A 32a, výhled z kontrolního stanoviště na železniční přejezd, kdy se jedná o přehledný rovný úsek bez překážek. Žalobcem namítané, že policisté nemohli vidět na železniční přejezd, bylo posouzeno žalovaným ke zjištěnému skutkovému stavu jako liché. Navrhované místní šetření shledal žalovaný za nadbytečné, protože na základě rozhodných skutečností byl prokázán opak. Žalovaný neuznal obhajobu žalobce, že byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem

a odepnul si ho až po zastavení, protože tento fakt zvrátily svědecké výpovědi policistů. Žalovaný odmítl návrh na doplnění důkazu o výpovědi jím navrhovaných svědků, protože podle výpovědí policistů byl žalobce v době zastavení ve vozidle sám. Tvzení žalobce, že ve vozidle seděly na zadním sedadle manželka s dcerou, považoval žalovaný za způsob, jak odvrátit zjištěný skutkový stav jinou osobu podporující tvrzení žalobce. Ze stejného důvodu odmítl žalovaný návrh na důkazy výpověďmi dalších svědků z vozidla, které mělo v inkriminované době jet za vozidlem žalobce. Podle žalovaného správní orgán I. stupně provedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž není pochyb a provádění jakýchkoliv dalších důkazů by bylo za daného stavu nadbytečné a nevhodné. Žalovaný nepřisvědčil žalobcem rozporovaným okolnostem vlastní silniční kontroly a rozvedl vysvětlení k institutu upravujícímu povinnost řidiče předložit na výzvu policisty doklady potřebné pro řízení motorového vozidla podle § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a souvisejícího odst. 8 citovaného ustanovení, s odkazem na § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. Pokud žalobce předložil osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu, tak že je pouze policistovi ukázal z vozidla, aniž by ji vydal z ruky, nelze podle žalovaného přisvědčit žalobci, že doklady předložil, když je pouze tímto způsobem ukázal. Předložením dokladů ve smyslu citovaného ustanovení nelze rozumět jen jejich pouhé ukázání. Smyslem § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu je kontrola dokladů policistou tedy možnost dle předložení dokladu zkontrolovat skutečný stav a v případě pochybností zjištěné skutečnosti ověřit v dostupných policejních systémech evidence. Svým jednáním žalobce toto znemožnil, zmařil vlastní kontrolu a jednoznačně porušil citované zákonné ustanovení. Žalobce svým počínáním ztížil další průběh kontroly, když místo kontroly nedovoleně opustil, aniž by byly úkony policejního orgánu vůči jeho osobě ukončeny. V tomto ohledu výmluva žalobce na „falešné“ policisty působí s ohledem na zjištěný stav nepodloženě a spíše účelově ve snaze ztížit projednání přestupku. Žalovaný odmítl námitku o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů, protože byli v rozhodných skutečnostech konzistentní a ve vzájemném souladu. To umocňuje i soulad skutečností obsažených v úředním záznamu ze dne 9. 7. 2012, kdy ke zjištění přestupkového jednání žalobce došlo. Z obsahu spisu nebylo prokázáno, že by policisté postupovali vůči žalobci zaujatě, byť si on sám na jejich jednání stěžoval. Správnímu orgánu obecně nepřísluší posuzovat postup policejního orgánu, když uvedené je na posouzení příslušných kontrolních orgánů, což bylo mimo jiné i žalobcem uplatněno. To však nemůže být na překážku samotné projednání věci před správním orgánem. K věrohodnosti výpovědí policistů žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. 4 As 19/2007 – 114 a námitku vůči policistovi Kubíčkovu shledal žalovaný za spekulativní a nepodloženou a opírající se výhradně o subjektivní vnímání žalobce. K námitce o náležitosti omluvy respektive důležitém důvodu žalovaný zrekapituloval chronologicky skutkový stav a přisvědčil závěru prvostupňového správního orgánu, kdy v žalobcem předkládané neshledal náležitost omluvy a důležitost důvodu svého nedostavení se k nařízenému ústnímu jednání. Pokud se žalobce dostavil do zaměstnání, jak mimo jiné dokladoval a z tohoto se pak nechal uvolnit z důvodu návštěvy lékaře, měl tak zajisté i možnost se stejným způsobem dostavit ve stanovenou dobu ke správnímu orgánu. Žalobce byl o nařízeném ústním jednání uvědoměn s třítydenním předstihem a měl dostatečný prostor, aby si návštěvu lékaře zajistil v jiném termínu a pokud ne tak alespoň čase.

Pokud žalobce hovořil o akutnosti zdravotních problémů, zůstalo otázkou, proč vůbec nastoupil téhož dne do zaměstnání, pokud vlastně nastoupil, když na předkládané propustce absentuje čas odchodu stejně tak jako otisk razítka zaměstnavatele a podpis oprávněné osoby, která propustku schvaluje. Z úřední činnosti žalovanému je známo, že začátek pracovní doby u Městského úřadu Konice, kde je žalobce zaměstnán, je v neúřední den, tedy v daném případě to byl čtvrtek, nejpozději od osmi hodin. Místo konání ústního jednání bylo ve stejném místě jako místo lékařského ošetření, tedy v Olomouci a tudíž žalobce měl takto své časové možnosti přizpůsobit tak, aby se mohl dostavit řádně a včas na nařízené ústní jednání, o kterém prokazatelně věděl dostatečně předem. Opak uvedeného svědčí o jisté účelovosti takového počínání. Žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že správnímu orgánu nepřísluší hodnotit míru a závažnost konkrétního zdravotního stavu a jeho vyžadování je jen nad rámec lékařského sdělení, jedním dechem však dodal, že správní orgán hodnotí omluvu z hlediska její náležitosti, tedy včasnosti a řádnosti jejího doložení, dále důležitosti důvodu. Na základě zjištěného v tomto směru žalovaný neshledal splnění těchto podmínek podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a nelze, tedy z povahy věci považovat takto učiněnou „omluvu“ za náležitou, potažmo předestíranou skutečnost za důležitý důvod. Způsob a forma (strojově psaný text na formátu A4 vystavený dne 2. 1. 2013) jakou žalobce následně při podání odvolání doplnil důležitost své omluvy, nemá žádnou vypovídající hodnotu a je tak za daného stavu irelevantní pro jeho posouzení. Nedostavením se k nařízenému jednání žalobce se připravil sám o možnost účasti na dokazování a seznámení s podklady (důkazy) pro rozhodnutí ve věci. Žalobce se zbavil svého práva na projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohl navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat ke všem okolnostem, které se mu kladly za vinu. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 As 17/2010 – 111. Aplikace § 36 správního řádu by byla namísto v případě, kdyby po ústní jednání ještě byly shromažďovány další podklady pro rozhodnutí, tak tomu v daném případě však nebylo. Proto nebyl porušen ani § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. O námitky týkající se zkontaktování se s oprávněnou úřední osobou žalovaný vyhodnotil tak, že nemají přímý dopad na vlastní procesní postup prvostupňového správního orgánu, potažmo pak zákonnost vydaného rozhodnutí. Rozhodnou skutečností pro posouzení otázky projednání věci v nepřítomnosti žalobce je posouzení náležitosti a důležitosti omluvy. Posouzení osoby žalobce ve vztahu k jeho předchozí bezúhonnosti a doby držení řidičského oprávnění není rozhodným kritériem pro posouzení náležitosti omluvy a důležitostí důvodu. Stejně irelevantní je i změna jednání z důvodu stavebních úprav u správních úřadů, o kterých nebyl žalobce zpraven. Žalobce se, tak jak tak ve stanovenou dobu, to je dne 1. 11. 2012 v 9 hodin, nedostavil ke správnímu orgánu z důvodu návštěvy lékaře, když podle předkládané propustky byl ošetřen 10:30 hodin a návrat na pracovišti byl v 11:30 hodin. Tudíž skutečnost, zda žalobce ještě v rozmezí uvedené doby navštívil správní úřad, není pro posouzení hodnoceného stavu rozhodná. Nad rámec toho žalovaný dodal, že z doloženého spisového materiálu lze seznat, že změna o místě nařízeného jednání 11. 1. 2012 byla dostatečně zveřejněna vyvěšením oznámení v místě původně plánovaného jednání, a to v rozsahu textu: „Mgr. Věra T. ... všechna jednání a podání vysvětlení jsou přesunuta z důvodu stěhování do budovy AB centra, ve 4. patře, kancelář č. 411. 29. 10. 2012 pana L. K. – ústní jednání v 10 hodin, 31. 10.

2012 – pan E. Mirga – ústní jednání v 9:00 hodin, 1. 11. 2012 pan P. N. – ústní jednání v 9 hodin“. Tento způsob oznámení o změně místa jednání tak žalovaný shledal za dostatečně úplný a nebylo důvodu ho zpochybňovat. K námitce porušení § 4 správního řádu a nemožnosti nahlédnout do spisu při návštěvě u správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že v případě první návštěvy žalobce podle úředního záznamu vyplynulo, že důvodem návštěvy bylo nahlášení doručovací adresy pro dané správní řízení a skutečnost, že žalobce žádal nahlédnout do spisu, z uvedeného nijak nevyplývala a tvrzení žalobce tak nemá ve spise oporu. Žalobcem tvrzené pak vyplývá z další návštěvy dne 27. 12. 2012 a z úředního záznamu. Žalovaný přisvědčil žalobci, že na systemizaci správního úřadu či příslušného odboru a oddělení, jak zajistí zastupitelnost nepřítomného pracovníka a že neumožnění nahlédnutí do spisu bylo v rozporu s § 38 odst. 1 správního řádu, avšak tento postup správního orgánu neměl jakýkoliv vliv na samotné projednání věci, a to o to více, když nahlédnout do spisu bylo žalobci umožněno následně 3. 1. 2013, včetně práva na pořízení jeho kopie čímž tak byl zhojen předešlý stav.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 9. 7. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 20. 3. 2013.

[12] Dále soud konstatuje, že skutková podstata spáchaných přestupků podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[13] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.*

[14] Podle § 125c odst. 1 písm. k) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb. *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[15] Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. *řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*

[16] Podle § 6 odst. 12 zákona č. 361/2000 Sb. *na výzvu policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavců 8 a 9 policistovi ke kontrole. Na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji je řidič motorového vozidla povinen předložit strážníkovi ve stejnokroji nebo celníkovi*

ve stejnokroji ke kontrole doklady podle odstavce 8 písm. a) a b).

[17] Podle § 17 odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. *řidič nesmí předjíždět na železničním přejezdu a v těsné blízkosti před ním.*

[18] Námitka zjištění skutkového stavu v rozporu s § 3 a § 50 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), protože správní orgány rozhodly pouze na základě výpovědi svědků, není důvodná. Z celého provedeného dokazování byl jednoznačně zjištěn skutkový stav na základě uceleného řetězce přímých a nepřímých důkazů, logicky na sebe navazujících. Ve správním řízení nevyšlo najevo nic, co by vůbec nějak zpochybňovalo zjištěný skutkový stav, který je zcela zjevný z pořízeného videozáznamu. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.*

[19] Námitka, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku toho, že žalobci nebylo dvakrát umožněno nahlédnout do spisu, je nedůvodná. Dne 26. 9. 2012 se žalobce skutečně ke správnímu orgánu I. stupně dostavil, o tom není sporu. Podle úředního záznamu nahlásil doručovací adresu, což bylo zapsáno. Zaznamenáno již ovšem není, že chtěl nahlédnout do spisu a žalobce toto svoje tvrzení neprokázal. Nato 27. 12. 2012 žalobci do spisu nahlédnout umožněno nebylo, což rovněž není mezi účastníky sporné. Jak již uvedl žalovaný, a zdejší soud se s tímto právním názorem ztotožňuje, neumožnění nahlédnutí do správního spisu dne 26. 9. 2012 bylo vadou řízení, která však nemá vliv na zákonnost žalobou

napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí o přestupku správního orgánu I. stupně. Žalobce obdržel požadované kopie ze spisu a nahlédl do něj dne 3. 1. 2013, tedy ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek. Opodstatněná není ani námitka, že nebyla v protokole zapsána žalobce o odmítnutí nahlížení do spisu, protože žalobce toto své žalobní tvrzení nijak neprokázal ani neprokázal, že se o nahlédnutí či vydání usnesení o odepření nahlédnutí do spisu domáhal, a to ani u jiných osob u správního orgánu I. stupně nebo tohoto orgánu písemně. Proti usnesení o odepření nahlédnutí do spisu podle m§ 38 odst. 5 správního řádu by měl žalobce právo podat odvolání. Pokud je správní orgán při vydávání usnesení nečinný, má účastník řízení právo bránit se proti nečinnosti v souladu s § 80 a násl. správního řádu, příp. po vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení žalobou na ochranu proti nečinnosti. V souzené věci však žalobce seznal podklady rozhodnutí z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 12. 2012 a před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byl se spisem seznámen, nedošlo k žádné jeho újmě, jak osvědčují i další úkony žalobce a nedůvodné žalobní námitky. Proto nebylo rovněž žalobci odepřeno právo uplatňovat návrhy a vyjadřovat se v průběhu řízení. Celé řízení ostatně bylo ukončeno až vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Nesprávný je názor žalobce, že správní orgán I. stupně neoznámil, že ukončil dokazování a nepoučil žalobce o právu seznámit se s výsledky dokazování. O tom byl poučen v předvolání a oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 10. 2012. Po vydání rozhodnutí o přestupku dne 6. 12. 2012 žádné další dokazování prováděno nebylo, žádný ze správních orgánů proto neměl povinnost ani důvod opětovně žalobce poučovat. Předvolání s oznámením o zahájení řízení žalobce převzal do vlastních rukou a o jednání věděl, 2. 11. se z něj následně po jeho konání omlouval. Přitom relevantní důvod nedostavení se žalobce neuvedl a neprokázal, že jeho omluva byla náležitá a řádná (nebylo např. lékařským stanoviskem doloženo, že se jednalo o takový druh ošetření, nemoci apod., který by bránil žalobci dostavit se na nařízené jednání).

[20] Nedůvodná je námitka žalobce, že nebyl k jednání řádně předvolán, protože místo jednání bylo přesunuto, což se měl dozvědět z oznámení na dveřích oprávněné úřední osoby, ke kterým se z důvodu stavebních prací ani nedostal, a ve věci bylo rozhodnuto v nepřítomnosti žalobce v rozporu se zákonem. Podle § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Žalobce předvolání převzal do vlastních rukou, na předvolání měl kontaktní údaje (ty pak žalobce použil při telefonátu dne 2. 11. 2012), dostavení se na místo jednání o přestupku nebylo fakticky nemožné, totožně s žalovaným soud pokládá provedený způsob změny jednací místnosti za dostatečný a omluvu za neobsahující důležitý důvod. Ostatně důvod nebyl uveden na doložené propustce a žádný jiný doklad žalobce nedoložil ani nic k omluvě netvrdil.

[21] K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[22] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[23] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[24] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 19. 12. 2014

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně